

Autoreferat

1. Imię i nazwisko.

Konrad Szocik

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

- Praca magisterska z filozofii, Instytut Filozofii, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, Czerwiec 2009, tytuł pracy: „Idee ateistyczne w filozofii współczesnej.”
- Praca doktorska z filozofii, Instytut Filozofii, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, Wrzesień 2013, tytuł pracy: „Współczesny ateizm filozoficzny i jego krytyka w filozofii neotomistycznej.”

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.

- Centrum Badań nad Historią Idei, Wydział Filozoficzny, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, współpraca w ramach porozumienia wolontariatu, 2013 – do chwili obecnej.
- Adiunkt, Wyższa Szkoła Informatyki i Zarządzania z siedzibą w Rzeszowie, Katedra Nauk Społecznych, 2014 – do chwili obecnej.

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy.

Monografia naukowa, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2a ustawy.

a) Tytuł osiągnięcia naukowego

Konrad Szocik, „The bioethics of space exploration: human enhancement and gene editing in future space missions”, New York, NY: Oxford University Press, 2023, ISBN 9780197628478, 179 stron.

b) Omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania.

Monografia pod tytułem „The bioethics of space exploration: human enhancement and gene editing in future space missions” składa się z dziewięciu rozdziałów oraz apendyksu.

Głównym celem monografii jest opracowanie bioetyki eksploracji kosmosu. W tym celu analizowane są uznawane za kontrowersyjne procedury biomedyczne takie jak ulepszanie człowieka na drodze modyfikacji genetycznej oraz selekcja embrionalna. Przedstawiane i krytycznie dyskutowane są argumenty za i przeciw stosowaniu tych procedur na potrzeby przyszłych misji kosmicznych. Analizowane są argumenty na rzecz biomedycznego ulepszania moralności. Krytycznej dyskusji poddana zostaje koncepcja antynatalizmu ze wskazaniem na jej mocne uzasadnienie przy rozważaniu koncepcji kolonizacji kosmosu. W tym kontekście analizowane są także wybrane zagadnienia etyki populacyjnej, etyki jakości życia i naszych obowiązków i praw wobec przyszłych osób. Jednym z celów jest opracowanie metodologii bioetyki misji kosmicznych. W tym celu bioetykę dotyczącą problemów ziemskich porównano z bioetyką eksploracji kosmosu, jak również analizie poddano możliwą korelację między stopniem uzasadnienia moralnego procedur biomedycznych w misjach kosmicznych a uzasadnieniem tych misji. Dyskutowana jest możliwość zastosowania na potrzeby bioetyki eksploracji misji kosmicznych różnych systemów normatywnych. Jednym z celów monografii jest pokazanie, jak bioetyka może zostać połączona z badaniami nad przyszłością, i jak metody właściwe badaniom nad przyszłością mogą wpłynąć na sposób uprawiania bioetyki.

W monografii zastosowałem metody refleksyjnej równowagi, analizę przypadków, analizę pojęciową, analizę porównawczą, metodę uszczegółowienia, jak również metodę tworzenia scenariuszy przyszłych zdarzeń w ramach badań nad przyszłością. Powyższe cele zostały osiągnięte w poniższych rozdziałach.

W rozdziale pierwszym pod tytułem „The place of space bioethics in the philosophy and ethics of space missions” wskazuję na to, że moja monografia jest częścią szerszego projektu badawczego, którym są badania nad przyszłością i moralna refleksja nad przyszłością, przy szczególnym uwzględnieniu roli odgrywanej przez rozwój technologiczny. W tym przypadku chodzi przede wszystkim o ulepszanie człowieka szczególnie na drodze modyfikacji genetycznej na potrzeby udziału w przyszłych długoterminowych misjach kosmicznych. Definiuję cel monografii jako refleksję nad możliwymi scenariuszami przyszłości człowieka przy założeniu, że eksploracja kosmosu będzie jej istotnym elementem. Jest to także mój wkład w badania nad przyszłością oraz filozofię i etykę eksploracji kosmosu, aby rozważyć możliwe scenariusze przyszłości i długoterminowe konsekwencje eksploracji kosmosu. Cel ten zostaje zawężony do bioetycznych rozważań nad koncepcją modyfikowania człowieka na potrzeby przyszłych misji kosmicznych, prowadząc do połączenia filozofii eksploracji kosmosu, bioetyki i badań nad przyszłością. W

przeprowadzonym stanie badań pokazuję, że istniejące prace nie dyskutują tematyki przyszłości w kosmosie i bioetyki, tym samym wykazując, że bioetyka eksploracji kosmosu jest nową propozycją badawczą w filozoficznie rozumianej bioetyce, jak i w dotychczasowej filozofii eksploracji kosmosu.

Osiągnięte wyniki:

- Wprowadzenie nowego obszaru refleksji filozoficznej: bioetyki eksploracji kosmosu.
- Przedstawienie bioetyki eksploracji kosmosu jako istotnego elementu badań nad przyszłością.
- Wyjaśnienie występujących w literaturze z zakresu filozofii i etyki misji kosmicznych nieporozumień terminologicznych związanych z niewłaściwym stosowaniem terminu „bioetyka eksploracji kosmosu”, błędnie odnoszonego do zagadnień właściwych etyce środowiskowej, jak również nieporozumień związanych z terminem „astrobioetyka”.
- Pokazanie, że refleksja nad przyszłością człowieka w kosmosie może być istotnym studium przypadku dla szerszej refleksji nad przyszłością ludzkości i stosowaniem nowych technologii, szczególnie biomedycznych.

W rozdziale drugim pod tytułem „Human health risks in space and the methodology of space bioethics” omawiam dwa zagadnienia. Pierwszym z nich jest zarysowanie wyzwań związanych z długoterminowymi misjami kosmicznymi, co stanowi punkt wyjścia dla wprowadzanej problematyki bioetycznej. Środowisko misji kosmicznych jest pełne ryzyk, w tym zupełnie nieznanymi, przeciwko którym brakuje skutecznych środków ochronnych i zapobiegawczych. Promieniowanie kosmiczne, zmieniona grawitacja czy dystans od Ziemi negatywnie wpływać będą na wszystkie obszary ludzkiego zdrowia. Wskazuję na to, że ta specyfika środowiska kosmicznego uzasadnia traktowanie koncepcji biomedycznej modyfikacji człowieka jako rozsądnego rozwiązania, które powinno być poważnie brane pod uwagę. Wskazuję zatem na prewencyjne zastosowanie biomedycznego ulepszania człowieka, w przeciwieństwie do często rozważanego w literaturze filozoficznej ulepszania w celu zwiększenia efektywności poszczególnej cechy ponad normę. Proponuję rozumienie koncepcji modyfikacji człowieka jako narzędzia potencjalnie koniecznego do bezpiecznej i efektywnej eksploracji kosmosu.

Drugim zagadnieniem omawianym w tym rozdziale jest metodologia. Odwołując się między innymi do Johna McMillana argumentuję, że bioetyka eksploracji kosmosu powinna być oparta bardziej na analizie poszczególnych zagadnień niż na teoriach normatywnych, jak również powinna uwzględniać specyficzny kontekst oraz specyficzne sytuacje. Stąd moje

podejście metodologiczne obejmuje metody właściwe partykularyzmowi, sytuacjonizmowi i uszczegółowieniu. Wykorzystuję także cztery zasady bioetyczne zaproponowane przez Toma L. Beauchampa i Jamesa F. Childressa takie jak zasady autonomii, dobroczynności, nieszkodzenia i sprawiedliwości, analizując ich znaczenie i możliwość ewentualnego stosowania w poszczególnych sytuacjach bioetycznych w kosmosie. W zaproponowanym przeze mnie modelu bioetyki eksploracji kosmosu wskazuję na to, że jest ona bliższa perspektywie konsekwencjalistycznej niż deontologicznej. Ta ostatnia jest bowiem źródłem wielu argumentów przeciwko stosowaniu nowych technologii biomedycznych. Dlatego też w swoim podejściu do bioetyki eksploracji kosmosu dostrzegam użyteczność słabej wersji utilitaryzmu zasad. Proponuję także zastosowanie metody refleksyjnej równowagi, jak i teorii podwójnej wartości Davida DeGrazia i Josepha Millum.

Osiągnięte wyniki:

- Zaproponowanie podejścia metodologicznego w bioetyce eksponującego bardziej szanse nowych technologii niż skoncentrowanego na ostrzeganiu przed możliwymi ryzykami.
- Podkreślenie nowatorskiego charakteru bioetyki eksploracji kosmosu, która nie ma przypadków paradygmatycznych i jest zależna od kontekstu.
- Przegląd różnych koncepcji bioetycznych, od kazuistyki i filozofii feministycznej po pryncypializm, ze wskazaniem na możliwość ich zastosowania w bioetyce eksploracji kosmosu.
- Zarysowanie ram metodologicznych dla eklektycznej bioetyki eksploracji kosmosu. Bioetyka taka nie jest ani utilitarystyczna, ani deontologiczna, bowiem absolutyzacja każdego z tych podejść rodzi ryzyko bądź niewystarczającej ochrony dobra jednostki (utilitaryzm), bądź ryzyko zawężenia możliwości rozwoju spowodowanych przyjęciem opartych na obowiązku zasad bądź reguł (deontologizm).
- Opracowanie koncepcji bioetyki rozważającej przyszłe problemy moralne, opartej na metodach mieszanych. Bioetyka taka nie faworyzuje żadnej teorii normatywnej ze względu na nieprzewidywalność wszystkich możliwych scenariuszy przyszłości.

Rozdział trzeci pod tytułem „Biomedical human enhancement” poświęcony jest bioetyce biomedycznego ulepszania człowieka, szczególnie na drodze modyfikacji genetycznej. Pod tym pojęciem rozumiem poprawienie danej zdolności, funkcji bądź cechy w organizmie ludzkim, a zatem odrzucam popularne w bioetyce definicje oparte na kryterium wykroczenia poza normę. Argumentuję na rzecz tego, że status koncepcji ulepszania człowieka na potrzeby misji kosmicznych może być inny niż jej status rozważany w

analogicznej debacie dotyczącej kontekstu ziemskiego pod względem funkcji, celu i uzasadnienia dla takich modyfikacji. Posługuję się pojęciem radykalnej modyfikacji biomedycznej, ale rozumiem je odmiennie od innych filozofów, jak chociażby używającego tego terminu Nicholasa Agara. Dla Agara pojęcie to oznacza maksymalizację danej cechy, podczas gdy dla mnie, szczególnie w kontekście misji kosmicznych, oznacza jej optymalizację. Argumentuję, że kryterium stanowiącym o uzasadnieniu moralnym i kontrowersyjności moralnej biomedycznego ulepszania człowieka jest jego natura, czyli środki modyfikacji, a nie jej stopień, odrzucając tym samym poglądy tych filozofów, którzy upatrują źródła kontrowersyjności biomedycznych modyfikacji w stopniu uzyskanej modyfikacji. Poddaję krytyce użyteczność rozróżnienia na terapię i ulepszanie ze względu na trudność w zdefiniowaniu pojęcia normy, szczególnie w odniesieniu do środowiska misji kosmicznych. Odrzucam pojęcie natury ludzkiej i wykazuję brak uzasadnienia dla opartych na tym pojęciu zarzutów wobec idei ulepszania człowieka. Przedstawiam argumenty na rzecz nawet radykalnego biomedycznego modyfikowania człowieka pokazując, że wynika to z ideału postępu naukowego i medycznego.

Osiągnięte wyniki:

- Pokazanie, że wiele zarzutów formułowanych pod adresem biomedycznego ulepszania człowieka takich jak ich inwazyjność oraz ryzyko spowodowania permanentnych, nieodwracalnych i głębokich zmian, można odnieść do modyfikacji niebiomedycznych (na przykład wskutek edukacji czy mieszania się pól genowych wskutek migracji).
- Argumentowanie na rzecz idei ulepszania człowieka poprzez wykazanie trudności ustanowienia granicy między tym, co może być modyfikowane a tym, co powinno być zabronione; wskazanie na niedoskonałość procesów ewolucyjnych, jak i na loterię genetyczną.
- Zawężenie uzasadnionych argumentów przeciwko biomedycznej modyfikacji człowieka do argumentu z niemożliwości osiągnięcia zaplanowanego celu, jak również argumentu z pogorszenia się stanu jednostki wskutek dokonanych modyfikacji.
- Zarysowanie scenariuszy i dostarczenie argumentów pokazujących, że przyszły świat ze stosowaniem modyfikacji biomedycznych byłby lepszym światem niż świat, w którym byłyby one zakazane.

W rozdziale czwartym pod tytułem „Germline gene editing and embryo selection for future long-term space missions” omawiane się problemy bioetyczne związane z modyfikacją komórek zarodkowych oraz selekcją embrionów. Przed przejściem do analizy tych dwóch

zagadnień omawiam problematykę biomedyczną modyfikacji komórek somatycznych, wskazując, że procedura ta wolna jest od wątpliwości moralnych tak długo, jak długo zagwarantuje się jej bezpieczeństwo, szczególnie eliminując ryzyko nieplanowanych skutków negatywnych. Odwołuję się do zasady prokreacyjnej dobroczynności Juliana Savulescu, aby argumentować na rzecz zasadności i racjonalności modyfikacji komórek zarodkowych przyszłych dzieci, szczególnie w kontekście ewentualnego osadnictwa w kosmosie. Jak wskazuję, względna stałość i przewidywalność warunków w kolonii kosmicznej może sprzyjać stosowaniu tej zasady i podnoszeniu poziomu dostosowania przyszłych dzieci, implikując zarazem ryzyko homogeniczności populacji, jak i niebezpieczeństwo stosowania przymusu w polityce reprodukcyjnej. Pokazuję, dlaczego zasada ta jest najmocniejszym i trudnym do odparcia argumentem na rzecz stosowania modyfikacji komórek zarodkowych. Rozważam także dwa przypadki selekcji genetycznej, czyli selekcję negatywną i pozytywną. Argumentuję przeciwko selekcji negatywnej, natomiast wykazuję zasadność selekcji pozytywnej jako opartej na zasadach dobroczynności i dobrobytu. Rozważam hipotetyczny przypadek przyszłej reprodukcji w kolonii pozaziemskiej z wykorzystaniem modyfikacji komórek zarodkowych i wskazuję na unikatowość bioetyczną środowiska kosmicznego, która w podejściu przyjętym w monografii sprzyja rozważaniom o charakterze utylitarystycznym.

Osiągnięte wyniki:

- Odrzucenie takich argumentów przeciwko modyfikacji komórek zarodkowych jak argumenty z potencjału rozwojowego i potencjalności praw, z otwartej przyszłości i z autonomii.
- Pokazanie, że powszechność modyfikacji zarodkowej w przyszłości nie prowadzi do zwiększania rywalizacji między przyszłymi rodzicami w celu coraz lepszego ulepszania dzieci, ale jest tylko jednym z przejawów kultury opartej na rywalizacji.

W rozdziale piątym zatytułowanym „Justification of human enhancement versus rationale for space missions” badam zależność między uzasadnieniem dla biomedycznej modyfikacji człowieka a uzasadnieniem dla realizacji poszczególnych typów misji kosmicznych: naukowych, komercyjnych i kolonizacji kosmosu. Rozdział ten wyrasta z podejścia metodologicznego przedstawionego w rozdziałach poprzednich, w których uzależniam zasadność moralną procedur biomedycznych od kontekstu i celu modyfikacji. W przypadku misji naukowych, argumentuję na rzecz prawa do modyfikacji genetycznej ich uczestników pod warunkiem przestrzegania zasady autonomii i kryterium świadomej zgody, jak również po spełnieniu kryteriów bezpieczeństwa i wydajności planowanych modyfikacji. Podobnie oceniam stosowanie modyfikacji na potrzeby misji komercyjnych, proponując

traktowanie ewentualnego wymogu poddania się takim modyfikacjom przez przyszłych pracowników na przykład górnictwa kosmicznego jako moralnie dopuszczalnych wymagań formułowanych przez pracodawcę. Pokazuję, że idea ulepszania człowieka na potrzeby udziału w misji kolonizacyjnej rozumianej jako narzędzie ocalenia części ludzkości zyskuje najmocniejsze uzasadnienie. Ale sama idea ocalenia ludzkości na drodze kolonizacji kosmosu rodzi wiele kwestii etycznych takich jak nasz stosunek do przyszłych ludzi czy etyka jakości życia, która daje podstawy do rozważania innych niż kolonizacja kosmosu form przedłużenia trwania gatunku. Wątpliwości moralne wokół tej idei dają podstawy dla filozofii antynatalistycznej dyskutowanej w rozdziale ósmym.

Osiągnięte wyniki:

- Pokazanie, że najbardziej kontrowersyjny moralnie typ misji kosmicznych, czyli turystyka kosmiczna, jednocześnie jest najmniej kontrowersyjny pod względem uzasadnienia moralnego dla stosowania biomodyfikacji.
- Wykazanie, że uzasadnienie dla biomodyfikacji na potrzeby misji kosmicznych jest mocne dla wszystkich typów misji. Równoczesne zwrócenie uwagi na szereg innych potencjalnie kontrowersyjnych moralnie i niejednoznacznych kwestii związanych z przyszłą eksploracją kosmosu takich jak kapitalistyczna motywacja, niesprawiedliwa selekcja w przypadku misji kolonizacyjnej, czy ryzyko niskiej jakości życia w kosmosie.

W rozdziale szóstym pod tytułem „Is the bioethics of space missions different from bioethics on Earth?” porównuję bioetykę eksploracji kosmosu z bioetyką dotyczącą problemów ziemskich. Pokazuję, że środowisko kosmiczne jest nową ekologią moralną, w której aktualne zasady i reguły moralne są elastycznie stosowane w zależności od analizowanych przypadków. Dyskutuję unikatowe dla środowiska misji kosmicznych rozumienie koncepcji biomedycznego ulepszania człowieka, które oznacza wprowadzanie zdrowym jednostkom nowej funkcji bądź zwiększanie efektywności zdolności już obecnej ponad przeciętny poziom, ale z powodów zdrowotnych i prewencyjnych. Argumentuję, że prawdopodobnie obligatoryjne dla wszystkich uczestników misji kosmicznych biomodyfikacje pozwolą uniknąć zagrożenia powodowanego przez powstanie nierówności społecznych, które przypisuje się upowszechnieniu modyfikacji biomedycznych na Ziemi. Analizuję status reguły świadomej zgody w trakcie misji kosmicznych i wskazuję na to, że często kryterium to jest ignorowane. Zgoda uczestników takich misji nie jest świadoma ani pełna, zazwyczaj zastąpiona jest przez zgodę organizatorów misji. Brak pełnej autonomii i świadomej zgody na udział w eksperymentach realizowanych w trakcie misji kosmicznych zostaje zrekomensowany przez to, że sama misja kosmiczna jest eksperymentem

biomedycznym, w którym biorą udział wszyscy jej uczestnicy przez sam fakt realizacji lotów kosmicznych. Wykazuję, że bioetyka eksploracji kosmosu jest ekstremalną wersją bioetyk środowisk ekstremalnych znanych z Ziemi takich jak bioetyka militarna czy bioetyka wypraw arktycznych.

Osiągnięte wyniki:

- Pokazanie, że w bioetyce dotyczącej wyzwań na Ziemi idea ulepszania człowieka jest zazwyczaj rozumiana jako element szerszego programu tworzenia nowego, ulepszanego człowieka i często wiązana jest z transhumanizmem. W odniesieniu do kosmosu idea ta ma bardziej pragmatyczny charakter i opisuje konkretne modyfikacje determinowane przez specyficzne warunki środowiskowe.
- Odrzucenie z dyskursu bioetycznego terminów takich jak „postczłowiek” i „transhumanizm” jako efektów błędnego postrzegania idei modyfikowania człowieka w sposób niejako mistyczny, na drodze radykalnej modyfikacji inteligencji i moralności dla całego gatunku.
- Pokazanie, że jeden ze specyficznych i hipotetycznych dla przyszłej obecności człowieka w kosmosie typów biomodyfikacji, czyli zwiększenie szans na reprodukcję w kosmosie bądź w ogóle jej umożliwienie, nie jest modyfikacją o charakterze prewencyjnym czy terapeutycznym związaną ze zdrowiem i przeżyciem, ale nie jest także ulepszeniem dla samego ulepszenia.
- Wskazanie, że brak ewolucyjnego dostosowania człowieka do życia w kosmosie prowadzi do zatarcia granic między modyfikacjami o charakterze terapeutycznym i prewencyjnym a rozumianymi jako ulepszenie.
- Pokazanie, że prawo do prywatności i poufności jest niemożliwe do utrzymania w środowisku misji kosmicznych ze względu na ograniczoną liczbę jej uczestników i traktowanie wiedzy medycznej o nich w kategoriach bezpieczeństwa publicznego i bezpieczeństwa misji.
- Wykazanie, że środowisko misji kosmicznych generuje zobowiązanie do przestrzegania pewnych zasad moralnych takich jak zasada dobroczynności.
- Zaproponowanie modelu bioetyki eksploracji kosmosu jako zależnej od kontekstu, opartej na metodzie uszczegółowienia oraz szukaniu równowagi między zasadami i regułami moralnymi.

Rozdział siódmy pod tytułem „Moral bioenhancement in long-term space missions” dotyczy koncepcji biomedycznej modyfikacji moralności na potrzeby przyszłych misji

kosmicznych. W rozdziale tym celowo odchodzę od rozważań z poprzednich rozdziałów nad modyfikacjami ukierunkowanymi bezpośrednio na ochronę zdrowia i dyskutuję mniej realistyczną koncepcję ulepszania moralności, poszukując zalet zastosowania takiej procedury biomedycznej w środowisku kosmicznym. Wskazuję na odrębność tego typu modyfikacji od innych modyfikacji biomedycznych ze względu na ich największą kontrowersyjność, niemożliwość przewidzenia ich skuteczności, jak i populacyjny charakter tego typu modyfikacji w przeciwieństwie do jednostkowego charakteru pozostałych modyfikacji. Odrzucam natomiast dominujące argumenty filozoficzne, ponieważ niesłusznie przeceniają determinizm powodowany przez biomedyczne zmodyfikowanie moralności, a ignorują inne niebiomedyczne czynniki deterministyczne. Pokazuję, że przyszłe misje kosmiczne mogą być optymalnym miejscem zastosowania biomodyfikacji moralności ze względu na ekskluzywny i izolowany charakter misji kosmicznych, który umożliwia poddanie takiej modyfikacji wszystkim uczestnikom misji i tym samym eliminuje ryzyko współistnienia populacji zmodyfikowanych i niezamodyfikowanych moralnie. Wskazuję na to, że ta specyfika misji kosmicznych pozwala na wyeliminowanie problemu zbiorowego działania, który jest nieunikniony na Ziemi. Niemniej jednak uzależniam moralną zasadność stosowania biomedycznej modyfikacji moralności od typu misji. Pokazuję, dlaczego misje naukowe nie uzasadniają w stopniu wystarczającym stosowania biomodyfikacji moralności. Sprzeciwiam się także stosowaniu biomodyfikacji moralności w misjach komercyjnych, nawet takich, jak górnictwo kosmiczne o potencjalnie użytecznym dla ludzkości charakterze, argumentując na rzecz tego, że ich zastosowanie powinno być poprzedzone obserwacją zachowań i skuteczności środków konwencjonalnych w misjach kosmicznych o mniejszej skali i mniejszej liczbie uczestników. Argumentuję na rzecz stosowania biomedycznej modyfikacji moralności w misjach kolonizacyjnych ze względu na ich bardziej masowy charakter i najpoważniejsze ryzyko konsekwencji problemów behawioralnych.

Osiągnięte wyniki:

- Pokazanie, że jeden z najpoważniejszych zarzutów wobec biomedycznej modyfikacji moralności, czyli zredukowanie autonomii i wolności zmodyfikowanej jednostki wskutek zautomatyzowania decyzji moralnych, można odnieść do konwencjonalnych metod kształtowania moralności (wpływ religii, wychowania, edukacji). Jest to zatem zarzut pod adresem perfekcjonizmu moralnego, a nie koncepcji biomedycznego ulepszania moralności.
- Pokazanie, że krytycy koncepcji biomodyfikacji moralności opierają się na błędnej idei rozumu praktycznego. Wskazuję na to, że stan idealnej wolności zakładany przez krytyków

nie istnieje, ponieważ rozum praktyczny jest zawsze determinowany na poziomie mikro i makro niezależnie od stopnia i charakteru modyfikacji moralności bądź jej braku.

- Pokazanie, że przyszłe środowisko misji kosmicznych jest najlepszym miejscem do zastosowania biomedycznego ulepszenia moralności. Wskazanie na to, że największe kontrowersje związane z zastosowaniem tej modyfikacji w kosmosie mają logistyczny charakter i dotyczą dążenia do uniknięcia współistnienia populacji zmodyfikowanej z niezmodyfikowaną.
- Pokazanie, że ulepszanie kognitywne nie jest wystarczające do osiągnięcia oczekiwanych efektów moralnych i behawioralnych, ale wymagane jest jego uzupełnienie na drodze biomodyfikacji moralności.

W rozdziale ósmym zatytułowanym „Space bioethics, population ethics, and space colonization” omawiam problematykę etyki populacyjnej, międzypokoleniowej sprawiedliwości, obowiązków wobec przyszłych ludzi, jak i antynatalizmu w kontekście kolonizacji kosmosu. Wskazuję na możliwość ograniczenia praw reprodukcyjnych w kolonii kosmicznej, które może być powodowane racjami utilitarystycznymi wynikającymi z ryzyka przeludnienia. Prawa reprodukcyjne powinny uwzględniać postulat zagwarantowania przyszłym dzieciom odpowiednio wysokiej jakości życia, która jest utrudniona w warunkach przeludnienia. Pokazuję, że koncepcja ocalenia gatunku ludzkiego przed przyszłą katastrofą poprzez skolonizowanie kosmosu generuje dylematy moralne dotyczące naszego stosunku wobec przyszłych osób, które dzisiaj jeszcze nie istnieją. Z jednej strony, jest to pytanie o zakres naszych obowiązków wobec przyszłych ludzi, z drugiej pytanie o prawo do decydowania o losie przyszłych pokoleń, które wskutek naszej decyzji byłyby zmuszone do życia poza Ziemią. Pokazuję zastosowanie jednego ze scenariuszy naszych decyzji wobec przyszłych osób Dereka Parfita w kontekście kolonizacji kosmosu. W scenariuszu tym przyszłe pokolenia mają zagwarantowane dobrej jakości życie, które jednak będzie krótsze wskutek zagrożeń środowiskowych. Analogiczny scenariusz może wydarzyć się w kosmosie, kiedy środowisko kosmiczne uniemożliwi tak długie życie jak na Ziemi. Odwołując się do rozważanego przez Parfita problemu nieidentyczności wskazuję na to, że o ile nasza decyzja o kolonizacji kosmosu może skrócić życie żyjących tam przyszłych pokoleń, o tyle bez naszej decyzji pokolenia te nigdy nie mogłyby zaistnieć. Dlatego, pod warunkiem zagwarantowania życia o odpowiednio wysokiej jakości, uznaję kolonizację kosmosu za nasz obowiązek nawet, jeśli życie pierwszych pokoleń w kosmosie byłoby krótsze niż na Ziemi.

Osiągnięte wyniki:

- Pokazanie, że koncepcja kolonizacji kosmosu jako narzędzia ocalenia ludzkości oferuje interesujące dla filozofii eksperymenty myślowe i scenariusze związane z filozofią antynatalizmu.
- Pokazanie, że koncepcja kolonizacji kosmosu może dostarczyć argumentów zarówno na rzecz, jak i przeciwko antynatalizmowi. Zwolennicy antynatalizmu tacy jak David Benatar, którzy postulują ideał zakończenia życia ludzkości najszybciej jak to możliwe, mogą sprzeciwiać się sensowności kolonizacji kosmosu jako nonsensownemu przedłużaniu istnienia ludzkości o spodziewanej niskiej jakości życia. Z kolei przeciwnicy antynatalizmu mogą podkreślać, że życie w kosmosie może oferować wyższą jakość życia niż życie na Ziemi w przyszłości, które musi być odpowiednio niskiej jakości, aby motywować ludzkość do kolonizacji kosmosu.
- Wykazanie, że mimo wspomnianych możliwości odmiennych interpretacji, koncepcja kolonizacji kosmosu jest sprzeczna z filozofią antynatalizmu ze względu na bardzo prawdopodobną niską jakość życia w kosmosie, powodowaną nie tylko przez warunki środowiskowe, ale także ryzyko istotnego ograniczenia praw i wolności w kolonii kosmicznej.
- Pokazanie dylematów moralnych związanych z przyszłym zastosowaniem modyfikacji komórek zarodkowych u przyszłych dzieci urodzonych na Ziemi z myślą o ich ewentualnym udziale w misjach kosmicznych (przy założeniu niezbędności takiej modyfikacji dla udziału w misjach kosmicznych). Wskazuję na to, że zarówno zastosowanie takich modyfikacji do części przyszłych dzieci, jak i niezastosowanie ich do pozostałej grupy, byłoby niesprawiedliwością wobec tych, którzy nie chcieliby brać udziału w misjach kosmicznych (ale uzyskane na poziomie zarodkowym modyfikacje byłyby nieodwracalne i powodowałyby utrudnienia w życiu na Ziemi), jak i tych, którzy żałowałiby tego, że nie otrzymali na etapie zarodkowym takich modyfikacji od swoich rodziców (bo bez nich nie mogą brać udziału w atrakcyjnych z różnych względów długoterminowych misjach kosmicznych).
- Pokazanie, że nie tylko decyzja o zastosowaniu modyfikacji genetycznej, ale i decyzja o jej zaniechaniu może wykluczać otwartą przyszłość.

W rozdziale dziewiątym pod tytułem „Conclusions” wskazuję na to, że mimo niemożliwości przewidzenia scenariuszy przyszłego rozwoju ludzkości, wariant rozwoju zakładający zaawansowaną obecność człowieka w kosmosie może być lepszy dla ludzkości niż wariant zakładający utrzymanie aktywności w kosmosie na obecnym około orbitalnym poziomie. Wskazuję na to, że istnieją mocne argumenty pragmatyczne i

konsekwencjalistyczne na rzecz stosowania radykalnych metod ulepszania człowieka, a udział w przynajmniej niektórych rodzajach misji kosmicznych może być niezbędny dla przetrwania gatunku ludzkiego.

Apendyks pod tytułem „Bioethics of space missions in the light of futures studies” poświęcony jest dyskusji nad głównymi ideami i założeniami badań nad przyszłością, odniesionych do omawianego w monografii kontekstu eksploracji kosmosu i koncepcji modyfikacji człowieka. Proponuję model badań nad przyszłością, a zarazem i bioetyki skoncentrowanej na analizie przyszłych problemów biomedycznych, który koncentruje się na analizie preferowanych scenariuszy i eksponowaniu potencjalnych korzyści wynikających z zastosowania nowych technologii biomedycznych, a mniej koncentruje się na eksponowaniu zagrożeń i ryzyka. Pokazuję, że warto zastosować metody i narzędzia właściwe badaniom nad przyszłością do bioetyki w odniesieniu do nowych technologii uznawanych za kontrowersyjne, szczególnie takich, jak modyfikowanie genetyczne. Badania nad przyszłością pokazują, że dotychczasowe sposoby rozwiązywania problemów mogą nie mieć zastosowania w przyszłości, jak również pokazują, że w każdej chwili mogą pojawić się nowe, bardziej odpowiednie metody rozwiązywania problemów. Wskazuję na to, że tak rozumiane badania nad przyszłością dostarczają argumentów przeciwnikom biokonserwatystów.

Osiągnięte wyniki:

- Wskazanie na możliwość zastosowania metody „zasłony niewiedzy” Johna Rawlsa w badaniach nad przyszłością. Nie wiedząc, w którym z możliwych scenariuszy przyszłości możemy sami się znaleźć, racjonalność nakazuje nam zaplanować każdy z możliwych scenariuszy przyszłości o odpowiednio wysokiej jakości życia. Konsekwencją tego paradygmatu jest stanowisko uzasadniające stosowanie biomedycznych modyfikacji człowieka.
- Pokazanie, że myślenie o scenariuszach preferowanej przyszłości może wymagać zmiany w myśleniu o moralności. Nowe problemy moralne, szczególnie w kosmosie, mogą wymagać nowych rozwiązań. Taką potencjalnie wymaganą zmianą może być status moralny modyfikowania genetycznego, zazwyczaj uznawanego za kontrowersyjne.
- Pokazanie, że możliwe jest powstanie dwóch systemów etycznych, jednego liberalnego w kosmosie i drugiego konserwatywnego na Ziemi.
- Pokazanie, że bioetyka misji kosmicznych jest częścią badań nad przyszłością.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Opis działalności publikacyjnej innej niż publikacje zgłoszone do osiągnięcia (po obronie doktoratu, w okresie od 2013 do 2023 roku)

Oprócz wymienionej powyżej monografii, jestem także autorem trzech innych monografii. Jedna z nich, która powstała w oparciu o moją pracę doktorską, zatytułowana jest „Ateizm filozoficzny. Zarys historii i krytyka neotomistyczna”. Kolejna monografia to praca pod tytułem „Jana Pawła II idee filozoficzne. Między ortodoksją a sekularyzacją”, która jest pracą z zakresu historii idei, historii filozofii oraz filozofii religii. Trzecia monografia została napisana ze współautorem Hansem Van Eyghenem i nosi tytuł „Revising Cognitive and Evolutionary Science of Religion. Religion as an Adaptation”. Jest to praca z zakresu kognitywnych i ewolucyjnych nauk o religii uprawianych z perspektywy filozoficznej. Jestem także redaktorem dwóch monografii zbiorowych pod tytułem „The Human Factor in a Mission to Mars. An Interdisciplinary Approach” i „Human Enhancements for Space Missions. Lunar, Martian, and Future Missions to the Outer Planets”, jak i współredaktorem, wraz z Margaret Boone Rappaport, monografii zbiorowej pod tytułem „The Human Factor in the Settlement of the Moon. An Interdisciplinary Approach”. Złożona do druku w Oxford University Press jest moja monografia pod tytułem „Feminist bioethics in space”, która zostanie opublikowana w 2024 roku.

Moim głównym tematem badawczym są zagadnienia z zakresu filozofii, etyki i bioetyki eksploracji kosmosu i przyszłości człowieka. Omawiane zagadnienia dotyczą uzasadnienia dla eksploracji kosmosu, problematyki bioetycznej w misjach kosmicznych związanej głównie z koncepcją ulepszania człowieka i kwestiami reprodukcyjnymi, zagadnienia etyki populacyjnej, jak i filozofii feministycznej. Najważniejszymi osiągnięciami publikacyjnymi są tutaj dwie monografie w Oxford University Press (jedna zgłoszona jako osiągnięcie habilitacyjne, inna znajdująca się w druku). Efekty moich badań opublikowane zostały w ponad 50 tekstach w języku angielskim, w tym jednej monografii i trzech książkach zbiorowych pod moją redakcją.

Moim drugim wiodącym tematem badawczym po obronie pracy doktorskiej była filozofia religii uprawiana w paradygmacie kognitywnych i ewolucyjnych nauk o religii. W ramach tego obszaru badawczego zajmowałem się przede wszystkim następującymi dwoma zagadnieniami: filozoficzną krytyką kognitywnego podejścia do badań nad religią, jak

również promowaniem multidyscyplinarnej, ale zakorzenionej w biologicznym ewolucyjnym paradygmacie, perspektywy badawczej. Moje główne koncepcje są następujące: krytyka przekonania, że religia jest poznawczo naturalna; wskazanie, że ateizm/niewiara jest co najmniej tak samo naturalny (albo nawet bardziej) niż religijność z punktu widzenia kognitywnego i ewolucyjnego; krytyka głównych założeń perspektywy kognitywnej takich jak hipoteza o minimalnej kontrintuicyjności wierzeń religijnych czy roli odgrywanej przez mechanizm wykrywania aktywności; argumentowanie na rzecz rozumienia religii jako adaptacji biologicznej (nie tylko kulturowej), zastosowanie teorii selekcji seksualnej do badań nad religią. Efekty moich badań opublikowałem w 30 tekstach w języku polskim i angielskim, w tym jednej monografii.

Moim kolejnym tematem badawczym, bezpośrednio wynikającym z moich zainteresowań historią filozofii i historią idei z okresu studiów magisterskich i doktoranckich, jest filozofia religii, historia idei i historia filozofii skoncentrowana wokół problematyki religii, idei Boga i ateizmu w filozofii europejskiej. Zajmowałem się takimi zagadnieniami jak filozofia religii i teoria moralności Paula-Henri Holbacha, filozofia religii Sørensa Kierkegaarda, nowym ateizmem Sama Harrisa czy filozofią sekularyzacji. Efekty tych badań opublikowałem w 17 tekstach w języku polskim i angielskim, w tym jednej monografii.

Innym obszarem badawczym są różne zagadnienia kulturowo-społeczne inne niż religia, do których aplikowałem wszystkie powyższe metody, czyli historyczną, kognitywną i ewolucyjną. Badałem zagadnienia takie jak problemy etyczne związane ze sztuczną inteligencją i pandemią covid-19, wybrane problemy ewolucji moralności i ewolucji kooperacji z perspektywy feministycznej i perspektywy tradycyjnej, jak również wybrane zagadnienia z historii filozofii takie jak koncepcja „liberum arbitrium” w myśli średniowiecznej czy polemika Jakobiego z Lessingiem i Mendelssohnem. Wyniki tych badań opublikowałem w 20 tekstach w języku polskim i angielskim.

Aktywny udział w konferencjach naukowych w Polsce i za granicą

W okresie po obronie pracy doktorskiej we wrześniu 2013 roku do 2023 roku brałem udział w 43 konferencjach naukowych w Polsce i zagranicą (w USA, Anglii, Francji, Holandii, Norwegii, Włoszech), jak również w konferencjach odbywających się w trybie online (USA, Kanada, Meksyk, Szwajcaria), wygłaszając referaty na tematy dotyczące kognitywnych i ewolucyjnych nauk o religii, jak również tematy dotyczące filozofii, etyki i bioetyki eksploracji kosmosu.

Staże zagraniczne

W okresie po obronie doktoratu zrealizowałem dwie dwutygodniowe wizyty naukowe na Uniwersytecie Oksfordzkim w Anglii finansowane ze środków programu Europa 2020 przyznanych WSiLiZ w Rzeszowie (wyjazd w 2015 roku), jak również z dotacji statutowej WSiLiZ (wyjazd w 2016 roku). W trakcie pierwszej wizyty w dniach 8-20 czerwca 2015 nawiązałem współpracę z takimi filozofami i naukowcami jak Tim Mawson i Max Baker-Hytch z Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu w Oksfordzie czy Jonathan Jong z Instytutu Antropologii Kognitywnej i Ewolucyjnej. Nawiązałem współpracę naukową z Philem L. Waldenem. Brałem udział w konsultacjach naukowych i wykładach otwartych, które miały miejsce w tym okresie. Przeprowadziłem kwerendę biblioteczną.

W trakcie drugiej wizyty w dniach 15-30 września 2016 kontynuowałem moją współpracę i konsultacje naukowe z filozofami, z którymi nawiązałem kontakt rok wcześniej. Nawiązałem współpracę z Miguelem Fariase, kierownikiem grupy badawczej Brain, Belief & Behaviour na Uniwersytecie Coventry w Coventry. Odbyłem konsultacje naukowe ze Scottem Atranem, współzałożycielem ARTIS International i the Centre for the Resolution of Intractable Conflict przy Uniwersytecie w Oksfordzie, jak również uczestniczyłem w organizowanej przez niego konferencji jego centrum. Odbyłem konsultacje naukowe także z Guy'em Kahanem, wicedyrektorem Oxford Uehiro Centre for Practical Ethics na Uniwersytecie Oksfordzkim. Kontynuowałem współpracę naukową z Philem L. Waldenem, który jest współautorem dwóch moich artykułów. Przeprowadziłem kwerendę biblioteczną. Po realizacji obu wymienionych wizyt co roku odwiedzałem Uniwersytet w Oksfordzie (w latach 2017, 2018 i 2019) w celu aktywnego uczestniczenia w konferencjach.

W dniach 25 sierpnia 2021-15 sierpnia 2022 realizowałem 12 miesięczny staż naukowy jako „visiting fellow” w Interdisciplinary Center for Bioethics przy Institution for Social and Policy Studies na Uniwersytecie Yale w USA. Pobyt ten był związany z realizacją przeze mnie projektu badawczego pod tytułem „Genetyka, etyka i kolonizacja kosmosu. Zagadnienia bioetyczne w przyszłych załogowych misjach kosmicznych”, realizowanego w ramach stypendium im. Mieczysława Bekkera ufundowanego przez Narodową Agencję Wymiany Akademickiej w wysokości 185000 zł. W trakcie stypendium przygotowałem szereg publikacji do druku, dokonałem kwerendy bibliotecznej, jak również stale współpracowałem z pracownikami Centrum, z kierownikiem Centrum Stephenem Lathamem na czele. Efektem tego stypendium jest 12 publikacji w języku angielskim. Najważniejszą z nich jest monografia zgłoszona jako osiągnięcie habilitacyjne. Uczestniczyłem także w 23 wydarzeniach naukowych organizowanych na Uniwersytecie Yale.

Współpraca międzynarodowa

Współpracuję z kilkudziesięcioma naukowcami i filozofami, przede wszystkim z USA i Wielkiej Brytanii, jak również Europy i Japonii. Współpraca polega na wspólnym przygotowywaniu publikacji naukowych, projektów z zamiarem aplikowania o granty krajowe i zagraniczne, konsultacjach naukowych. Koordynowałem sześć wieloosobowych i międzynarodowych projektów publikacyjnych, których efektem były trzy publikacje zbiorowe pod moją redakcją opublikowane w wydawnictwie Springer (czwarta monografia znajduje się obecnie w recenzji), jak również dwa artykuły zbiorowe w czasopiśmie „Futures” (liczące po więcej niż 10 autorów).

Inną formą mojej współpracy i aktywności międzynarodowej jest udział w seminariach i debatach międzynarodowych, do których jestem zapraszany jako filozof i etyk zajmujący się eksploracją kosmosu. Wygłaszałem wystąpienia w ramach Space Settlement Seminar Series organizowanych przez Blue Marble Space Institute of Science w USA (26 Maja 2022), uczestniczyłem w panel dyskusyjnym online „Interstellar Health: Medicine to New Heights” organizowanym przez Uniwersytet Toronto w ramach „UofT Talks” (2 Czerwca 2022), wygłosiłem wykład online na zaproszenie dla Yale Technology and Ethics Working Research Group działającej przy Yale Interdisciplinary Center for Bioethics (7 Grudnia 2022) oraz dla Spartan Aerospace Medicine (SAM) – organizacji studenckiej działającej przy Michigan State University (październik 2021), jak również zostałem zaproszony do udziału i wygłoszenia wykładu w trakcie seminarium “Building a Space Faring Civilization” we Florencji (13-15 Września 2023) organizowanego przez The Foundation for Gender-Specific Medicine, Inc., a także do wygłoszenia wykładu online w trakcie “Space Education and Strategic Applications Conference: Islands in Space: From Skylab to Gateway” organizowanej przez Policy Studies Organization (PSO) w Waszyngtonie (21-22 Września 2023).

W 2023 roku zostałem zaproszony przez Holenderskie Towarzystwo Bioetyczne (NVBe, nvbe.nl) do napisania artykułu do numeru specjalnego wydawanego przez to Towarzystwo czasopisma o feministycznej bioetyce misji kosmicznych.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Działalność dydaktyczna

Jako adiunkt w WSiIZ prowadziłem i prowadzę wykłady w języku polskim z przedmiotów takich jak filozofia, etyka, logika z retoryką, podstawy krytycznego myślenia, filozofia stosowana, współczesna kultura informacyjna, etyka badań biomedycznych, estetyka, etyka dziennikarska. W języku angielskim prowadzę wykłady z filozofii i współczesnej kultury informacyjnej, jak również ćwiczenia z socjologii. Oprócz wykładów, prowadziłem i prowadzę ćwiczenia w języku polskim z etyki biznesu, etyki dziennikarskiej, logiki z retoryką, jak również tutorial.

Przed podjęciem pracy we WSiIZ, w roku 2013/2014 prowadziłem wykład monograficzny o ateizmie w Instytucie Pedagogiki UJ, jak również ćwiczenia z historii filozofii w Kolegium Dominikanów w Krakowie. W trakcie studiów doktoranckich z filozofii na UJ prowadziłem przez kilka semestrów ćwiczenia z historii etyki w Instytucie Filozofii, jak również ćwiczenia z filozofii w Instytucie Zoologii i Instytucie Socjologii UJ.

W WSiIZ w roku akademickim 2015/2016 byłem promotorem kilku prac licencjackich, w roku akademickim 2019/2020 byłem promotorem 5 prac magisterskich oraz promotorem pomocniczym dwóch prac doktorskich z nauk o komunikacji i mediach.

W roku akademickim 2015/2016 i semestrze zimowym 2016/2017 pełniłem funkcję pełnomocnika rektora do spraw nauczania do spraw studentów uzdolnionych. W tym samym czasie byłem także koordynatorem programu Studia Ambitnego Studenta.

Przez kilka lat, począwszy od roku akademickiego 2018/2019, byłem tutorem w programie School of Leaders dla kilku studentów, zarówno polskojęzycznych, jak i anglojęzycznych.

W maju 2019 roku wziąłem udział w dwutygodniowym szkoleniu dla tutorów realizowanym przez Instytut Nauk o Edukacji University College London w Londynie. Szkolenie to zostało sfinansowane z grantu MNiSW „Mistrzowie Dydatyki” i było związane z pełnionymi przeze mnie obowiązkami tutora.

Brałem udział w szkoleniu “Spring Teaching Forum: Being Human in the Classroom: Instructor Well-Being and Communities of Care” organizowanym przez Yale Poorvu Center for Teaching and Learning (29 kwietnia 2022). 9 maja 2022 odbyłem konsultacje online z pracownikiem Yale Poorvu Center for Teaching and Learning przygotowujące do szkolenia dydaktycznego. W dniach 24-26 maja 2022 brałem udział w trzydniowym szkoleniu dydaktycznym dla wykładowców organizowanym przez Yale Poorvu Center for Teaching and Learning na Uniwersytecie Yale.

W latach 2015/2016 i 2016/2017 byłem opiekunem studenckiego koła naukowego z filozofii, w semestrze letnim 2018/2019 byłem opiekunem studenckiego koła naukowego

„Futures studies”, natomiast w roku akademickim 2022/2023 i 2023/2024 jestem opiekunem studenckiego koła naukowego z filozofii feministycznej.

W roku 2017, 2018, 2019 oraz 2023 zrealizowałem stypendium dydaktyczne w ramach programu Erasmus+ na Uniwersytecie Kore w Enna we Włoszech, gdzie prowadziłem wykłady w języku angielskim (kilkudniowe wizyty w wymienionych latach).

W latach 2019-2023 uczyłem filozofii w Akademickim Liceum Ogólnokształcącym w Rzeszowie.

18 listopada 2021 na zaproszenie Julii Brodsky przeprowadziłem wykład online o bioetyce misji kosmicznych i human enhancement, dla grupy amerykańskich dzieci ze szkoły podstawowej.

W 2022 roku zostałem zaproszony do pełnienia funkcji tutora w szkole letniej „Effective altruism” organizowanej w Szwajcarii. Ze względu na pobyt w USA funkcję tę pełniłem w sposób zdalny.

Działalność organizacyjna

Od 2014 roku aż do chwili obecnej jestem redaktorem czasopisma „Studia Humana” wydawanego przez Katedrę Nauk Społecznych WSiIZ. W ramach swoich obowiązków realizujemy strategię ulepszenia czasopisma w ramach dwóch grantów otrzymanych z programu wsparcia czasopism MNiSW.

Od 2013 roku jestem członkiem redakcji „Orbis Idearum. European Journal of the History of Ideas”.

Jestem współredaktorem numeru specjalnego „Studia Humana” (8:3 2019) pod tytułem „Evolutionary Perspectives on Unbelief” przygotowanego razem z Kyle J. Messick i Josephem Langstonem.

Jestem redaktorem numeru specjalnego czasopisma „Frontiers in Space Technologies” pod tytułem „The challenges and directions in the philosophy of space exploration”, wraz z Erikiem Perssonem i Martinem Braddockiem.

Jestem redaktorem, wraz z Lluísem Oviedo, serii wydawniczej „New Approaches to the Scientific Study of Religion” w wydawnictwie Springer.

Od roku akademickiego 2019/2020 pełnię funkcję sekretarza Katedry Nauk Społecznych WSiIZ.

Współpracuję z Centrum Badań nad Historią Idei UJ.

Pełnię funkcję eksperta do spraw dodatkowej oferty dydaktycznej w WSiIZ.

W roku akademickim 2020/2021 byłem pełnomocnikiem rektora do spraw przeciwdziałania mobbingowi, dyskryminacji i przemocy w WSiZ.

Jestem członkiem Komisji ds. etyki badań naukowych w WSiZ.

Jestem członkiem International Society for Science and Religion od 2022 roku.

Popularyzacja

Prowadzę aktywną działalność popularyzacyjną poprzez udzielanie wywiadów w radiu (Radio Rzeszów, Radio Tok FM), w prasie (Gazeta Wyborcza Rzeszów), licznych internetowych portalach zajmujących się popularyzowaniem nauki (*LiveScience, Futurism, Business Insider, Daily Mail, Inverse, Filling Space. A Social Enterprise, Filozofia w praktyce*). Informacje o moich badaniach zostały opublikowane przez takie magazyny naukowe jak „Aerospace America” („Homo sapiens astronauta”, Adam Hadhazy, July/August 2019), „Discover” („Sex in the Cosmic City”, Amber Jorgensen, April 2019), „Nature” („Fed up of Earth? Try Mars”, 539, 330, 2016) i „Scientific American” („Captain America on Mars”, E. Paul Zehr, Sierpień 2018). W czerwcu 2023 roku na kanale Nauka. To lubię opublikowana została rozmowa przeprowadzona ze mną przez Tomasza Rożka i Macieja Kaweckiego.

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

W roku akademickim 2019/2020 otrzymałem trzyletnie stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnych młodych naukowców.

W latach 2014-2018 oraz w 2020 otrzymywałem nagrodę Rektora i Kanclerza WSiZ za działalność publikacyjną.

W latach 2019-2022 byłem współwykonawcą projektu „Leksykon polskich logików 1900-1939” kierowanym przez prof. Jana Hertricha-Woleńskiego, finansowanym w ramach programu „Fundamenty” NPRH.

Otrzymałem stypendium im. M. Bekkera z NAWA na roczny pobyt naukowy na Uniwersytecie Yale w latach 2021-2022.

Jestem kierownikiem grantu pod tytułem „Bioetyka eksploracji kosmosu” finansowanego przez NCN w ramach programu Opus 21 (2022-2025) na kwotę 157 680 złotych.

Realizowałem dwa projekty naukowe z dotacji statutowej WSiZ.